

Arrest

nr. 70 319 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Nasseriyah in Zuid-Irak. U zou landbouwer zijn geweest en nooit enige politieke activiteit hebben ontplooid in uw land van herkomst. Sinds 2004 zou u het beroep van politieagent hebben uitgeoefend in de provincie Nasseriyah. Tussen 2004 en 2008 zou u een gebouw voor electriciteitswinning hebben bewaakt in Nasseriyah. In 2009 zou u zijn ingezet aan een controlepost in de regio 'Zdinawia', eveneens in de provincie Nasseriyah. U zou er als supervisor identiteits- en voertuigcontroles hebben uitgevoerd.

Af en toe zou u in opdracht van uw overste met uw politie-eenheid bijkomend huiszoekingen hebben verricht in de provincie Nasseriyah op zoek naar verboden wapens. Op 12 maart 2010 zou u aan uw controlepost twee personen hebben aangehouden op illegaal wapenbezit. U zou hen, op bevel van uw overste, hebben overgedragen aan de anti-terrorismecel in Nasseriyah. Na deze arrestatie zouden uw problemen zijn begonnen. Zo zou u op 14 maart 2010 in uw wagen zijn achtervolgd door een ander voertuig. U zou zijn gedwongen halt te houden. Twee onbekenden zouden zijn uitgestapt en u verteld hebben op de hoogte te zijn van uw rol bij de arrestatie van twee verdachten twee dagen eerder. U zou zijn bevolen uw getuigenis over de gevonden wapens te wijzigen zodat de twee verdachten zouden worden vrijgelaten of er zouden vanaf komen met een lichte straf. In ruil zou u een som geld ontvangen. U zou het voorstel hebben geweigerd waarna uw belagers zouden zijn vertrokken. Op 15 maart 2010 zou u door de inlichtingenofficier van uw politiekwartier zijn ondervraagd omtrent de arrestatie van de twee verdachten. U zou alles hebben uitgelegd. Op 9 april 2010 zou u opnieuw zijn achtervolgd door twee voertuigen. Weerom zou u door uw belagers zijn bevolen uw getuigenis te wijzigen. Ook deze keer zou u dit geweigerd hebben. U zou de bedreigingen hebben gemeld bij uw overste maar er zou geen onderzoek zijn ingesteld. Op 14 april 2010 zou u als getuige zijn opgeroepen op de rechtszaak van de door u aangehouden verdachten. U zou uw getuigenis in het geheim in het kantoor van de rechter hebben afgelegd in afwezigheid van de twee verdachten uit vrees voor wraakacties. Op 15 mei 2010 zou u uw zoon naar het ziekenhuis hebben gebracht voor een medische behandeling. In het ziekenhuis zou u zijn benaderd door vier personen. Twee van de vier hadden u eerder al bedreigd en onder druk gezet. Die dag zouden ze ermee gedreigd hebben u te vermoorden en uw huis in brand te steken. Hierna zouden ze zijn vertrokken. Op 20 mei 2010 zouden de twee door u gearresteerde verdachten tot 12 jaar celstraf zijn veroordeeld op basis van de "anti-terrorismewet". Op 21 mei 2010 zou u in uw wagen zijn beschoten door onbekenden. De daders zouden zijn gevlucht nadat u een controlepost naderde. U zou uw beklag hebben gedaan aan de controlepost maar niet verder zijn geholpen. Hierna zou u beslist hebben uw land van herkomst te verlaten. Op 30 mei 2010 zou u legaal met uw Iraaks paspoort Syrië zijn ingereisd. Vervolgens zou u met een vervalst paspoort vanuit de luchthaven van Damascus een vlucht met onbekende bestemming hebben genomen. U zou verder per trein naar België zijn doorgereisd. U diende op 28 juni 2010 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u van uw achtergebleven familieleden hebben vernomen dat uw huis op 15 juli 2010 in brand zou zijn gestoken. Uw familie zou bij verwanten zijn ingetrokken.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen tengevolge uw arrestatie van twee personen wegens illegaal wapenbezit en tengevolge uw getuigenis omtrent deze zaak voor de rechtbank.

U verklaarde tengevolge uw getuigenis voor de rechtbank aangaande de arrestatie van twee verdachten op 12 maart 2010 te zijn bedreigd en onder druk te zijn gezet door onbekenden die banden zouden hebben met extremistische milities (zie gehoorverslag CGVS, p. 11, p. 13, p. 14, p. 15, p. 16). Echter, vooreerst kon u van deze getuigenis geen enkel begin van bewijs voorleggen. Zo is het zeer merkwaardig dat u zonder enige dagvaarding of ander politieel-gerechtelijke document werd opgevorderd en toegang heeft verkregen tot de rechtszitting, meer zelfs tot het kantoor van de rechter omdat u uw getuigenis achter gesloten deuren wenste af te leggen. Vervolgens is het opmerkelijk dat u op de dag zelf van de rechtszitting, nog vóór de aanvang van de zitting, via de bewaker de rechter heeft kunnen overhalen af te wijken van de standaardprocedure van een openbare rechtszitting en in het geheim uw getuigenis te aanvaarden (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Des te merkwaardiger nog is de vaststelling dat u de naam niet wist te vermelden van de rechter waarvoor u zou hebben getuigd en die u toestond om in zijn kantoor de getuigenis af te leggen. Evenmin wist u te vertellen of er tijdens uw getuigenis al dan niet een advocaat aanwezig zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Voorts verklaarde u nog dat u, vooraleer u zelf op de hoogte was gesteld van het feit dat u voor een rechtbank diende te verschijnen, door uw belagers onder druk werd gezet om uw getuigenis te wijzigen in het voordeel van de twee verdachten. Op de vraag waarom u hen niet zou verteld hebben dat uzelf op dat ogenblik helemaal nog niet op de hoogte was van een mogelijke dagvaarding bleef u het antwoord schuldig (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Alle bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw getuigenis ten nadele van twee verdachten en de hieruit voortvloeiende problemen met extremistische milities.

Bovendien heeft u omtrent deze problemen met extremisten tegenstrijdige verklaringen afgelegd vergeleken met wat u liet optekenen in vragenlijst van het CGVS (dd. 13 juli 2010) door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u in uw vragenlijst **de dag volgend op de arrestatie van de twee verdachten** door drie personen te zijn tegengehouden. Twee van de drie

zouden gemaskerd zijn geweest en u zou door de derde ongemaskerde persoon onder druk zijn gezet en zijn bedreigd (zie vragenlijst CGVS, dd. 13 juli 2010, p. 3). Voor het CGVS beweerde u geheel anders op 14 maart 2010, **twee dagen na** de arrestatie van de twee verdachten door drie personen te zijn aangehouden. Slechts **één** van deze drie zou gemaskerd zijn geweest. Uzelf zou door de twee ongemaskerde personen zijn aangesproken en onder druk zijn gezet (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd verklaarde u enkel te weten dat de gemaskerde persoon in de wagen zou zijn achtergebleven en dat de twee ongemaskerde individuen u onder druk zouden hebben gezet (zie gehoorverslag CGVS, p. 17, p. 18). U geeft hiermee echter geen uitleg voor de vastgestelde incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen.

Vervolgens verklaarde u in de vragenlijst **ongeveer 10 dagen na** de eerste bedreiging – waarnaar hierboven al werd verwezen - door **dezelfde persoon** buitenshuis te zijn aangesproken, onder druk te zijn gezet en te zijn bedreigd (zie vragenlijst CGVS, dd. 13 juli 2010). Voor het CGVS beweerde u op 9 april 2010, **meer dan drie weken na** de eerste bedreiging, een tweede keer bedreigd te zijn geweest, zij het volgens deze versie door maar liefst **vijf personen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd wijzigde u plots uw verklaringen op het CGVS en verklaarde u die dag door **drie personen** te zijn bedreigd, wat nog steeds in contradictie is met uw allereerste verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18).

Verder verklaarde u in de vragenlijst dat u bij het derde dreigement, ongeveer twee weken na de tweede bedreiging, weer door **diezelfde ene man** werd aangesproken. Hij zou u in het ziekenhuis, waar u met uw vrouw en zoon was, hebben benaderd (zie vragenlijst CGVS, dd. 13 juli 2010, p. 3). Voor het CGVS beweerde u geheel anders in het ziekenhuis door **vier personen** te zijn bedreigd. Twee van de vier zouden deel hebben uitgemaakt van de groep van vijf personen (nadien drie personen) die u op 9 april al hadden bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Na confrontatie verklaarde u dat de personen die u zouden hebben bedreigd voortdurend zouden hebben gewisseld. U zou enkel twee van hen hebben herkend (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Nochtans had u het maar over één persoon in de vragenlijst waardoor u andermaal geen uitleg geeft voor de vastgestelde discrepanties in uw relaas.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève te zijn en mist uw relaas aan geloofwaardigheid en overtuiging.

Ter staving van uw vluchtrelaas legt u een attest voor van de “Iraakse Civiele Bescherming” betreffende de brandstichting in uw huis. Dit document, dat werd opgemaakt op 15 juli 2010 vermeldt enkel dat uw zoon aangifte heeft gedaan van brandstichting door onbekenden, zonder dat dit document de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen verder kan toelichten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Evenmin kan dit afgeleid worden uit de door u voorgelegde foto's van een uitgebrand huis. Uit deze foto's kan geen kwaad opzet worden afgeleid, bovendien is het onduidelijk in welke omstandigheden (plaats, tijd) deze foto's zijn genomen. U legt ook een kopie neer van uw politiekaart en een kopie van uw promotie bij de politie. U legt geen originele stukken voor waardoor de herkomst en authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Voorts leg u een politiedocument neer met vermelding van de arrestatie van twee verdachte personen op illegaal wapenbezit. Echter, in dit document wordt weliswaar uw naam vermeld (zonder verdere identiteitsgegevens) maar zijn er geen aanwijzingen dat u door deze aanhouding problemen zou hebben ondervonden met extremistische milities (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Overigens heeft een dergelijk stuk slechts bewijswaarde wanneer dit wordt ondersteund door coherente verklaringen wat in dit geval niet zo is.

Tot slot legde u uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, twee huwelijksaktes, kopieën van de identiteitskaarten van een van uw echtgenotes en uw kinderen neer alsook studieattesten van enkele van uw kinderen. Deze documenten ondersteunen uw identiteit en afkomst uit Nasseriyah alsook van uw gezin - gegevens die hier niet ter discussie staan - maar voegen geen extra elementen toe aan uw asielsrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak”, dd. 17 mei 2011 en “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak” dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen.

Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven. (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Thi Qar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Thi Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010). U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Nasseriyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Verzoeker merkt op dat het niet alleen gaat om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen. Hij wijst op het feit dat hij het slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen. Het risico om opnieuw het slachtoffer te worden is, in geval van een terugkeer naar Irak, dan ook heel groot. Verzoeker stelt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en afkomst en benadrukt dat hij tevens bepaalde documenten ter staving van zijn relaas heeft voorgelegd. Er moet rekening gehouden worden met de politieke,

historische en actuele situatie in Irak om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen. Hij volhardt in zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en vindt het spijtig dat hij enkele vergissingen heeft gemaakt. Hij wijt deze aan de zenuwen die op dat moment de bovenhand hadden.

Verzoeker volhardt in zijn verklaring dat hij geen document heeft ontvangen betreffende zijn oproeping als getuige. Hij stelt dat hij door een commandant, de heer (W.R.) op de hoogte werd gebracht van het feit dat hij diende te getuigen tegen de twee gearresteerde mannen. Aangezien hij reeds bedreigingen had ontvangen, werd zijn verzoek om achter gesloten deuren te getuigen onmiddellijk ingewilligd door de rechter. Verzoeker merkt op dat er geen advocaat aanwezig was aangezien dit niet nodig was. Hij diende zich niet te verdedigen, maar te getuigen wie hij had gearresteerd en wat werd gevonden tijdens de arrestatie. De twee verdachten werden naar binnen geleid en hij moest bevestigen dat zij de gearresteerden waren. Verzoeker benadrukt dat hij een origineel document van het Ministerie heeft neergelegd met de bevestiging dat hij twee personen heeft gearresteerd wegens illegaal wapenbezit. Vermits de commissaris-generaal niet twijfelt aan de authenticiteit van dit document, kan geen twijfel bestaan over de arrestatie die hij heeft uitgevoerd. Bijgevolg kan evenmin twijfel rijzen over het feit dat hij als getuige werd opgeroepen aangezien dit de gangbare procedure is in Irak. Verzoeker verwijst te deze naar een citaat uit het ambtsbericht van oktober 2010 inzake getuigenverklaringen.

Wat betreft zijn vergissingen inzake data betoogt verzoeker dat hij onder enorme stress stond bij zijn aankomst in België en op dat moment misschien een paar fouten heeft gemaakt. Hij benadrukt dat zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal correct zijn.

Verzoeker benadrukt dat hij ter staving van de brandstichting in zijn woning een attest heeft neergelegd en dat er geen twijfel over kan bestaan dat het zijn woning betreft aangezien het adres vermeld staat op het attest en hij verscheidene identiteitsdocumenten heeft voorgelegd. Hij wijst op het feit dat in het attest eveneens is opgenomen dat zijn zoon aangifte heeft gedaan van de brand, dat de brand door onbekenden werd gesticht en dat de brand met opzet werd aangestoken. Aangezien de woning bewust in brand werd gestoken, kan er volgens verzoeker geen twijfel over bestaan dat hij gevaar loopt.

Verwijzende naar een aantal paragrafen uit het UNHCR Handboek stelt verzoeker dat de bewijslast bij asielaanvragen met een bepaalde soepelheid beoordeeld moet worden en dat bepaalde vergissingen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut. Uit het UNHCR Handboek blijkt dat aan een kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel moet worden toegekend op voorwaarde dat zijn relaas geloofwaardig is. Hij benadrukt dat rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid, onder meer intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de voornoemde aanwijzingen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij benadrukt dat burgers die afkomstig zijn uit landen waar een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict aan de gang is, aanspraak kunnen maken op subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld: *“De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*. Hij benadrukt dat de mensenrechten niet gerespecteerd worden in Irak en dat hij dan ook een groot risico loopt. Verzoeker wijst op het feit dat de commissaris-generaal zelf heeft erkend dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden en citeert een passage uit het ambtsbericht van 29 oktober 2010 betreffende de situatie in Zuid-Irak.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De vaststelling dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers identiteit en afkomst is *in casu* niet relevant aangezien dit niet aantoont dat de aangevoerde problemen zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Aangaande verzoekers opmerking dat eveneens rekening had moeten worden gehouden met de politieke, historische en actuele context in Irak, repliceert verweerder terecht dat verzoeker dit niet *in concreto* uitwerkt of verduidelijkt noch aantoont op welke wijze hij meent dat dit de motivering van de bestreden beslissing zou kunnen omvormen.

Waar verzoeker aanvoert dat de vergissingen die hij heeft gemaakt te wijten zijn aan zenuwachtigheid dient te worden opgemerkt dat de tegengeworpen inconsistenties betrekking hebben op elementen die de kern van zijn relaas uitmaken. Deze zaken worden geacht in het geheugen gegrift te zijn omwille van de impact die ze hebben gehad op verzoekers leven en uiteindelijk hebben geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst. Van verzoeker kan, mede gelet op zijn profiel als politieagent die geacht wordt getraind te zijn in feitelijke vaststellingen, verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt inzake de data, de personen en omstandigheden van de bedreigingen die hij heeft ondergaan. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen in de loop van de asielprocedure ondermijnen zijn geloofwaardigheid.

Het is tevens niet aannemelijk dat verzoeker geen begin van bewijs meebrengt van de getuigenis die hij zou hebben afgelegd. Dit klemmt des te meer daar het niet aannemelijk is dat verzoeker door een louter verzoek aan de bewaker, voor elk begin van een procedure, anoniem kan getuigen (gehoor CGVS, p.12-13). Immers dient aangenomen te worden dat dergelijk verzoek rechtstreeks aan een rechter dient te worden gesteld, zeker nu verzoeker uit vrees voor zijn leven anoniem wou getuigen en door de melding aan een bewaker een derde inlichtte over zijn problemen, hetgeen een risico voor zijn eigen veiligheid inhield daar hij voorhoudt dat de overheidsdienst is geïnfilteerd. Gelet op de specificiteit en zwaarwichtigheid van het dossier is het evenmin aannemelijk dat verzoeker in de door hem geschetste omstandigheden de naam van de rechter niet kan geven.

De verwijzing naar de problemen binnen het gerechtelijk apparaat in Irak, de vaststelling hierbij dat rechters en rechtbanken vaak het doelwit zijn van geweld en dat de rechtsgang in grote mate afhankelijk is van getuigenverklaringen en bekentenissen kan de motivering van de bestreden beslissing niet omvormen. Uit deze vaststellingen blijkt immers geenszins dat verzoeker, omwille van de arrestatie van twee personen wegens illegaal wapenbezit, als getuige werd opgeroepen en vervolgens, omwille van zijn anonieme getuigenis, problemen kende met een extremistische groepering.

Aangaande de brand in verzoekers woning blijkt dat de commissaris-generaal niet heeft betwist dat een brand zou hebben gewoed in verzoekers woning. In deze wijst verweerder er terecht op dat, aangaande verzoekers verwijzing naar het bijgebrachte attest van de Civiele Bescherming van Irak, dit attest niet als bewijs voor de door verzoeker aangehaalde problemen kan worden weerhouden, temeer daar uit dit stuk slechts kan worden afgeleid dat verzoekers zoon aangifte deed van brandstichting door onbekenden. Dit document geeft geen toelichting omtrent de omstandigheden van de brand. Uit dit attest kan niet worden afgeleid dat de brand met opzet werd aangestoken (zie vertaling in groene map). Ook de foto's van een huis dat getroffen werd door een brand die verzoeker voorlegde, kunnen hieromtrent geen enkel uitsluitel geven. Kwaad opzet kan uit deze foto's niet worden afgeleid en bovendien is het onduidelijk in welke omstandigheden (plaats, tijd) deze foto's zijn genomen.

Aangaande verzoekers verwijzing naar de UNHCR proceduregids dient te worden opgemerkt dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevat; uit de bestreden beslissing kan daarenboven niet worden afgeleid dat deze aanbevelingen niet in acht werden genomen.

Waar verzoeker voorts opmerkt dat de commissaris-generaal duidelijk geen rekening heeft gehouden met de belangrijke aanwijzingen inzake zijn persoonlijkheid, i.c. zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen, merkt verweerder terecht op dat verzoeker voordien nooit enige opmerking

in die richting heeft geformuleerd. In het administratief dossier kunnen geen aanwijzingen worden teruggevonden die erop wijzen dat verzoeker, omwille van zijn persoonlijkheid, belemmeringen zou hebben ondervonden bij het doorlopen van zijn asielprocedure. Evenmin legt verzoeker hier enig stuk van voor.

Waar verzoeker verwijst naar voorgelegde documenten, blijkt dat deze stukken in overweging werden genomen. Deze documenten, de hogere vaststellingen mede in acht genomen, kunnen echter niet worden weerhouden als bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten.

Inzake de kopie van zijn politiekaart alsook de kopie van een promotie bij de politie dient te worden vastgesteld dat de herkomst en authenticiteit van deze stukken niet kan worden nagegaan aangezien gekopieerde en gefaxte documenten immers eenvoudig te manipuleren zijn door middel van knip- en plakwerk. Verzoekers functie als politieagent wordt in de bestreden beslissing niet concreet in twijfel getrokken; het betreft het relaas als gevolg van de uitvoering van deze functie dat ongeloofwaardig wordt geacht.

Aangaande het politiedocument betreffende de arrestatie van twee verdachte personen wegens illegaal wapenbezit, merkte de commissaris-generaal terecht op dat uit dit document niet kan worden afgeleid dat verzoeker ook daadwerkelijk problemen zou hebben gekend met extremistische milities omwille van de arrestatie.

Verzoeker legde ook een aantal documenten neer betreffende zijn identiteit en afkomst alsook betreffende de identiteit en afkomst van zijn gezinsleden maar deze stukken voegen geen extra elementen toe aan verzoekers asielrelaas en bevatten gegevens die *in casu* niet ter discussie staan.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aangaande verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Irak bij zijn vraag naar subsidiaire bescherming, blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet ontkent dat er nog aanslagen plaatsvinden. De commissaris-generaal wees echter met recht op de geografische spreiding van het geweld. Op grond van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, dient te worden vastgesteld dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De landeninformatie in het verzoekschrift kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Derhalve toont verzoeker evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS